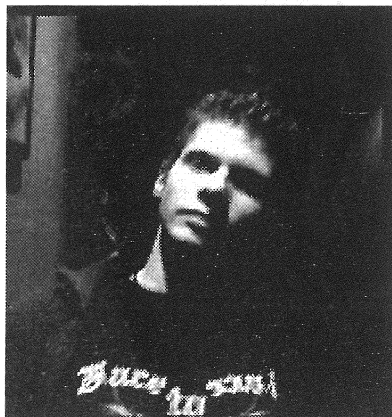

МАТИЯ САДОВИЧ (1985) е роден в Загреб, но от двегодишен живее в Белград, където завършива средното си образование. В момента е студент в Академията по изящни изкуства (Академија летих уметности) в Белград, където изучава артмениджмънт, медиен мениджмънт и журналистика. Проявява интерес към фотографията и изобразителното изкуство.

Творчеството му обхваща значителен брой стихотворения и разкази. Най-голямо влияние върху младия писател имат автори като Милош Църнянски, Бранко Милкович и Мирослав Антчич, на когото е посветено стихотворението На болния поет. Предстои да издаде първата си стихосбирка.

BOLESNOM PESNIKU

Ili to nisi ti, ili su sve
ptice i ribe i delfini
iz tvojih očiju iščileli.

Toliko budalast setim se smrti,
i poverujem da nesto znači,
nesvesno prihvatim da će ove moje,
plave i crne i sede čuperke
da potkači.

Zašto preživeti takvo veče?
Ne poznaješ grad u kiši
kad lupa o beton, praveći dugu.
Zar ne vidiš taj most od boja,
gde su kuće sa zvezdama umesto broja?

НА БОЛНИЯ ПОЕТ

Или това не си ти, или всички
птици и риби, и делфини
от твоите очи са изчезнали.

Някак си глупаво се сещам за смъртта
и започвам да вярвам, че нещо значи,
неволно се съгласявам моите
руси и черни, и сиви кичури
да откъсне.

Защо да надживееш вечер като тази?
Неузнаваем е градът в дъжда,
когато плющи в бетона под изгрялата дъга.
Нима не виждаш този мост от цветове,
където звезда вместо номер
на всяка къща свети?

Šta ako umireš, i mi ćemo sutra,
sa istim pravom na tugu.
I mi ćemo, već sutra,
ali ćemo se bleđi smešiti,
jer čućemo, u glavi
kako nam nepoznato dete piše,
kako nas grdi, sto smo odrasli do ljudi.
Čućemo kako se buni, kako grize,
za svoje bogove i neba,
i kako nam svojim sjajem
gori misli i rebra.

Prijatelju jedini, dragi moj brate,
ne dozvoli da nam dosade
naše reči krilate.
Nemoj mi, bar ti, osmehe krasti,
seti se septembarskog jutra
kada su sve laste i slavuji i vrane
obletali nam oko glave.

Tada se nisi pitao,
da li je naša moć prava?
Znao si, kao što znaš da umireš,
da moć je beskrajna,
i traje dokle god i lepota lutanja,
dokle god tvoja i moja gvala i dalje
ume da sanja.

Seti se, družo,
da vreme ne postoji,
ali ni: ovde,
ni: sada.
Dosta je: postojali smo
i zauvek ćemo biti.

И какво от това, че умираш,
и нашият ред ще дойде със същото
право да бъдем тъжни.
И нашият ред ще дойде, навярно утре,
но ще се усмихваме бледи,
защото ще чуем в главата си
как едно непознато дете ни пише
как ни се кара, че сме пораснали
и че сме възрастни.
Ще чуем как се бунтува, как стене
за своите богове и небеса
и как със своето сияние
изгаря нашите ребра и мисли.

Единствен приятелю, скъпи мой брате,
не позволявай да ни омръзнат
крилатите наши думи.
Поне ти не кради усмивките ми.
Спомни си за онази септемврийска утрин,
когато всички лястовици, славеи и врани
кръжаха над главите ни.

Тогава не се попита
дали силата ни е истинска.
Знаеше, както знаеш, че умираш –
силата ни е безкрайна,
и ще я има, докато я има красотата
да се луташ,
докато твоята глава и моята
все още могат да сънуват.

Спомни си, приятелю,
времето не съществува,
но нито тук,
нито сега.
Стига ни това, че бяхме
и завинаги ще бъдем!

I nemoj da tvoj osmeh zlatan
ovo prvo, i poslednje,
i večno veče moje misli ne prati.

Nasmej se sad na sve leptire
u mom glasu,
na peraja koja ti preti iz očiju,
i ove moje velike ruke, jer znaju,
kad osmeh mi praskozorjem umiji,
da lete.

Zažmuri dragi brate,
tada shvatićeš da senke ne postoje:
u jednoj velikoj živimo.
Iz te velike, najveće, koja zarazila
nam je oči,
sve naše šarene misli se kroje, i roje,
i postoje, večno postoje.
Jesam li ja kriv, nočas,
za mala krila,
i duge u tvojoj glavi?
Da li je bitno hoćeš li nočas
poginuti
pokušavajući da preskočiš mesec sami,
znajući da smo sve,
odavde do večnosti,
jedni drugima zauvek dali?

И нека твоята усмивка да не съпровожда
тази първа и последна,
и безкрайна вечер на моята мисъл.

Усмихни се сега на пеперудите
в гласа ми,
на перата, които ти се заканват от очите ми,
и на огромните ми длани, защото,
когато сутрин усмивката ми
със зора измият, те отлитат.

Затвори очи, мой скъпи братко.
Ще разбереш тогава –
сенките не съществуват:
в една голяма ние с теб живеем.
От тази, най-голямата, която очите ни
е заразила, всичките ни пъстри мисли
се кроят и реят, и живеят, живеят вечно.
Виновен ли съм тази нощ
за малките крила
и за дъгата в твоята глава?
Има ли значение, че тази вечер
ще загинеш
в опита си да прескочиш синята луна,
щом знаеш ти, че всичко,
оттук до вечността,
един на друг завинаги сме дали?

Превод от сръбски: **Евелина Грозданова**
Редактор на превода: **Гергана Иванова**